

Phạm văn Khôi

Xóm vầy

Vì bốn hộ trong ngõ 64 này đều ở những ngôi nhà làm thêm cho nên dân phố liền đặt cho cái tên : “Xóm vầy” !

Gần đây,cái xóm ấy bỗng trở thành trung tâm đàm tiếu của cả phố.Xóm Vầy nổi tiếng là nhờ vào công của một người đàn ông có tên là Mỗ,Trần văn Mỗ.Gã cầm tinh con dê,cung khảm, mạng kim khắc mộc ,xương con heo, tướng tinh con gà rừng.Gã là chủ một gia đình gồm một vợ hai con. Lũ con gã còn lít nhít chưa đến tuổi đi học.Vợ gã tuổi Hợi,cung Cấn,mạng mộc khắc kim,xương con beo,tướng tinh con gấu.Tuy vậy,cô gầy đét như cây sậy mùa hanh,nhưng vẫn đủ sức chạy chợ nuôi bốn mạng. Còn Mỗ,ngay cả dân xómVầy cũng chịu, không hiểu gã làm gì.

Xóm phố chưa ai nghe thấy gã hát bao giờ.Chỉ nghe thấy gã nói bậy chửi thề.Gã có tài chửi bậy.Gã chửi không những có bài bản lại còn dai nữa.Gã chửi người ta mà khuôn mặt gã thản nhiên như đi mừng đám cưới! Chỉ khổ cho mấy hộ láng giềng với gã,luôn phải ong đầu,họ than rằng:Còn khổ hơn sống cạnh cái loa công suất lớn của đài” Quát thanh phượng!”?

Có một lần,gã kêu mất chiếc bàn chải giặt(do gã để quên ở bể nước chung).Ba hộ trong xóm Vầy lằng xằng tìm kiếm khắp các xó xỉnh nhưng không thấy.Họ cảm thấy lo ngại.Y như rằng,từ tối hôm ấy,gã bắt đầu chửi bới như hát hay.Qua một đêm chịu cực hình,bộ ba lảng giềng kia đành phải gom tiền vào mua một cái bàn chải mới rồi bí mật đặt vào gầm giường nhà gã. Khi cầm chiếc bàn chải mới trong tay,gã tủm tỉm cười và không quên chửi thêm:

-Tiên sư chúng mày!Chúng mày nuốt không trôi,chúng mày phải nhả ra...bố mày biết ngay mà!

Một lần,không hiểu nguyên do gì mái nhà gã vỡ một viên ngói.Nếu không có trận mưa rào vào nửa đêm chắc chẳng ai biết được.Nước mưa chảy thành vãi vào giữa giường gã.Tạnh mưa,gã bắt đầu đồng dục chửi:

-Cha năm đời...mười đời tổng các hộ trong xóm Vầy này đồng tai lên mà nghe nhá...Tiên sư tổng các hộ chúng mày...ấy, ông là Trần văn Mỗ không hề biết sợ đây...cứ như vậy,gã chửi như một chiếc máy hát mà đĩa của nó bị vấp.

Trong đêm,tiếng chửi của gã như xói vào màng nhĩ bộ ba lảng giềng khốn khổ.Người đầu tiên không đủ kiên nhẫn chịu uất là bác cả Nhân ở ngay sát vách bên phải nhà gã.Bác Nhân làm nghề đập xích lô.Bác nói nhỏ nhẹ với Trần văn Mỗ

:

-Này cậu Mỗ ơi! Vuốt mặt phải nể mũi chứ! Cậu có nhớ

cái mùa đông năm kia không?Rét mướt như thế mà cậu đánh thức tôi dậy đưa cô nhà đi để,tôi cũng không nề hà.Cậu chửi như thế,khác nào đũa mả cụ tôi lên?Thôi,cậu tha cho tôi đi!?

Gã nghĩ ngợi một lát rồi nói:

-Thôi được,nể tình năm kia,tôi tha cho ông lần này.

Nói đoạn gã lại tiếp tục:

-Cha năm đời...mười đời tổng các hộ xóm Vầy ném vỡ ngói nhà ông...(Lần này, đến đây gã nhấn thêm)..trừ hộ nhà ông Nhân...

Sát bên vách trái nhà gã là hộ nhà anh Hai Cộng làm nghề sửa chữa Tivi-Catseat. Nghe thấy gã chửi như vậy,bèn mở cửa ra nói với gã:

-Này chú Mỗ "Không hề biết sợ" ời!Chú chửi thế khác nào vát nóc nhà anh lên?Chú còn nhớ cuối năm ngoái,anh thức thâu đêm để chữa cho chú cái Catsét"hòn gạch"bị bệnh méo xệch tiếng để kịp cho chú nghe Tết không?Thôi,chú nể mặt thằng anh một tý.

Gã dăm chiêu một lát rồi khoát tay bảo:

Thôi được cảm cái công anh đã sửa lại mồm lưỡi ồm đỏi...tôi bỏ qua cho lần này !

Chưa để cho anh Cộng kịp chui vào nhà,gã lại tiếp tục:

Này! tổng các hộ nghe đây...tao vẫn chửi như thế đấy...nhưng lần này tao chửi nhà ông Nhân và nhà anh Cộng chữa đũa.Chúng mày nghe rõ chưa?!

Còn một hộ cạnh nhà anh Cộng nghe thấy gã chửi kiểu xỏ lá như

vậy vội mở cửa bước ra.Đó là cô Chia thợ nề,cô năm nay hai mươi chín tuổi,đã bỏ chồng ba năm nay,hiện đang sống với đứa con bốn tuổi.Cô thường đưa nhân tình về nhà qua đêm.Chắc hôm nay cô "tình bơ vơ" nên khó ngủ,cô không chịu được kiêu chửi nhà nọ nhà kia và cuối cùng thì chỉ còn mình cô là đang "thợ chửi". Cô xông ra mân mê cánh tay của gã và nũng nịu:

-Này anh Mỗ đẹp trai hát hay...anh có chửi đông,chửi tây thì cũng thương dùm em cái cảnh nhà vắng đàn ông,nó như cái nhà không có cột,kẹt lăm anh ời!Anh đào xới năm mười đời em lên làm gì...anh trừ nốt nhà em đi,rồi mai em thay cho anh viên ngói mới.

Gã làm bộ lưỡng lự rồi ra vẻ không để ý quờ tay lên bộ ngực "Thả rông" căng tròn của "gái một con..." gã nói nhảm nhảm:

Được rồi!...Nhớ đấy nhé...trèo lên nhé !...

Cô Chia đợi cho gã buông tay ra rồi mới nguây nguẩy đi vào nhà.Như được truyền thêm công lực, Trần văn Mỗ lại gân cổ cò lên chửi:

-Cha năm đời...mười đời tổng các hộ trong xóm vầy này ném vỡ ngói nhà tao...Tổ sư cha lũ đểu,lũ thiếu văn minh lịch sự báo hại viên ngói nhà tao... tao trừ đi hộ nhà ông Nhân,hộ nhà anh hai Cộg,hộ nhà cô Chia!...

Cứ thế,gã lặp đi lặp lại không mệt mỏi cái "liên khúc" cuối này ...

Còn ba hộ láng giềng đã đành lòng yên tâm giả điếc mà ngủ.Họ tự nhủ thầm: "May quá! Gã đã tử tế với mình!".

Hà Nội

Đánh máy: hnvatoi

Nguồn: Hnvatoi

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 5 năm 2007